

Warszawa, dnia 21 listopada 2019 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

DD3.056.5.2019

Pan

W związku z Pana mailem z dnia 21 maja 2019 r. wystosowanym do Ministerstwa Finansów po uzyskaniu odpowiedzi na petycję z dnia 12 marca 2019 r., zawierającym wniosek o zainicjowanie zmian w prawie, których skutkiem byłoby to, że osoba zarabiająca 1 100 zł miesięcznie nie płaciłaby podatku, uprzejmie informuję.

Najniższe świadczenia emerytalno-rentowe od 1 marca 2019 r. wynoszą:

- 1) emerytura, renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i renta rodzinna – 1 100 zł,
- 2) renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy – 825 zł,
- 3) renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem lub chorobą zawodową – 990 zł.

W dniu 30 sierpnia 2019 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw, która między innymi, z dniem 1 października br., obniżyła najniższą stawkę podatku PIT z 18% do 17%, oraz ponad dwukrotnie podwyższyła pracownicze koszty uzyskania przychodów. Ustawa ta została opublikowana w Dzienniku Ustaw pod pozycją 1835.

Należy podkreślić, że ze zmian tych już od października br. korzystają podatnicy, którzy opodatkowują swoje dochody według skali podatkowej, w tym emeryci, renciści oraz pracownicy.

Zatem w obowiązującym stanie prawnym zaliczki na podatek dochodowy od wymienionych w pkt 1–3 świadczeń z zastosowaniem 17% stawki wynoszą odpowiednio 58 zł, 33 zł i 48 zł.

Powyższe oznacza, że obciążenie podatkiem dochodowym, w momencie wypłaty tych świadczeń (tj. w trakcie roku podatkowego), kształtuje się na poziomie od 4,0% do 5,3%.

Należy również zauważyć, że w przypadku podatników, dla których świadczenia wymienione w pkt 2 i 3 stanowią jedyne źródło przychodów będzie miała zastosowanie podwyższona degresywna kwota zmniejszająca podatek, określona w art. 27 ust. 1a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387 z późn. zm.) – dalej „ustawa PIT”.

W konsekwencji roczne obciążenie podatkiem dochodowych jest niższe i wynosi odpowiednio 0% i 3,7%.

Ponadto podatnicy mogą korzystać z przysługujących im preferencji podatkowych (np. z preferencyjnego opodatkowania dochodów małżonków, z ulgi rehabilitacyjnej, ulgi na dzieci), co

w indywidualnych przypadkach znacząco wpływa na obniżenie, bądź wyzerowanie obciążeń podatkowych.

Podkreślenia wymaga fakt, że w już obecnym stanie prawnym podatnicy, których podstawa opodatkowania mieści się w granicach od 8 000 zł do 13 000 zł płacą niższy podatek. Dla tych osób kwota zmniejszająca podatek maleje wraz ze wzrostem podstawy obliczenia podatku i za 2019 r. wynosi od 1420 zł do 548,30 zł.

Efektom opisanej na wstępie nowelizacji ustawy PIT jest obniżenie obciążeń z tytułu podatku PIT, z drugiej jednak strony zmiana ta oznacza znaczny skutek finansowy w postaci ubytku dochodów z tytułu podatku, nie tylko w „centralnym” budżecie, ale również w budżetach jednostek samorządu terytorialnego, które partycypują we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych.

Należy zatem wyjaśnić, że podniesienie kwoty wolnej od podatku z 8 000 zł do 13 200 zł (dwunastokrotność poziomu najniższej emerytury) miałyby wpływ na dodatkowe zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych, w jednym roku budżetowym, o około 1 mld zł.

Skutek finansowy dotyczyłby zmniejszenia dochodów budżetu państwa i dochodów jednostek samorządu terytorialnego, po około 0,5 mld zł.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że nie planuje się podjęcia prac legislacyjnych, których efektem byłoby przyjęcie postulowanej przez Pana zmiany.

Z upoważnienia Ministra Finansów,

Beata Karbownik

Zastępca Dyrektora

Departamentu Podatków Dochodowych

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/